

Geen twijfel mogelijk: hier woont Eline Jansen. Naast haar voordeur staat een grote witte sokkel met daarop een groene keramische schaal. Eenmaal binnen is ook te zien waar Eline zich mee bezighoudt: het maken van potten, vazen en beelden. Op de vensterbanken en de kast staan vele prachtige exemplaren, vaak versierd met handen of kleine gebakken i-love-you handvormen en vormen uit het handalfabet. Tussen die vazen en potten staan stenen beelden die allemaal op één thema geïnspireerd zijn: katten. Eline vertelt hoe zij via een aantal omzwervingen uiteindelijk in Amsterdam is beland.

Door Petra Essink; foto's Isabel Nabuurs

'Wij woonden vroeger in Den Haag. Mijn vader was hoofd van een openbare school en mijn moeder was pensionhoudster. Mijn schooltijd bracht ik door op Effatha. Toen ik jong was, zei ik eens tegen mijn moeder dat ik graag iets met aardewerk wilde doen. Dat het me leuk leek Delftsblauw te schilderen. Mijn moeder antwoordde toen dat ik daar nooit mijn brood mee zou kunnen verdienen. Ik zette het idee uit mijn hoofd. Toen ik achttien was, kreeg ik een baantje als typiste op een octrooibureau, maar daar had ik het niet erg naar mijn zin. Op een dag nam mijn vader me mee naar het arbeidsbureau. Ze lieten ze me een psychologische test doen en uiteindelijk vonden ze voor mij een baan bij de fotogrammetrische dienst van het kadaster. Daar leerde ik vanaf luchtfoto's percelen op te meten. Land, sloten, greppels, huizen en hekken; alles heb ik leren meten. Ik groeide in mijn werk en vond het leuk. Ik ging steeds meer doen en werd na verloop van tijd de persoonlijke assistent van mijn chef.

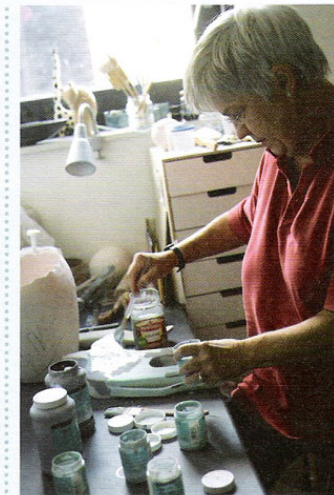
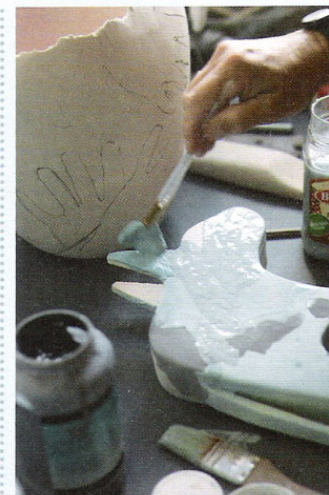

Op een gegeven moment verhuisde het bedrijf naar Apeldoorn. Ik verhuisde mee. Ik hoefde niet meer alles zelf te meten, maar werd waarnemster. Ik ging voor het eerst zelfstandig wonen en kreeg de beschikking over een auto. In die tijd ontmoette ik mijn ex-man (ook doof). Na een aantal jaren besloten we samen in het Noorden van het land te gaan wonen. Met pijn in mijn hart zei ik mijn baan op en vond werk bij de ruilverkaveling in Groningen. Daar zat ik veel minder op mijn plek. Het werk beviel niet, paste niet goed bij me. Ik werd ziek en belandde in de WAO. In die tijd kwam mijn oude wens om iets met handvaardigheid te doen weer naar boven. Ik ging de opleiding Algemene Creatieve Vaardigheden doen en daarna Textiele Werkvormen en haalde beide aktes. Ik leerde werken met textiel, hout, gips en klei. Ik volgde de oplei-

ding kunstgeschiedenis via de LOI. Ik merkte dat het kunstzinnig werken mij goed deed. Het hielp me om mijn gevoelens op een positieve manier naar buiten te brengen. Ik werd er sterker van. Ik zag dat de dovenscholen weinig aan kunstzinnige vorming deden. Dat vond ik jammer. Ik had graag met dove kinderen willen werken, maar werd, na mijn stage op Guyot helaas niet aangenomen. Ik ben toen in ons dorp creatieve cursussen gaan geven aan horende kinderen en aan vrijwilligers van het dorpshuis. Dat ging prima.

In die tijd kocht ik Siamese raskat: Shaka. En op een dag trok ik de stoute schoenen aan en ging met mijn kat naar een kattententoonstelling in Brussel. Daar won mijn kat, tot mijn verbazing, de eerste prijs. Later heb ik nog een Siamees gekocht in Denemarken:

Eline Jansen: Kunst, katten en gebaren

Mitte. Dat was het begin van een grote hoeveelheid prijzen. Ik reisde overal naartoe met mijn katten. Ook veel naar het buitenland. In Monte Carlo werd mijn kat ook eerste. In de ongeveer zes jaar dat ik met mijn katten op stap ging heeft Mitte zestien maal de eerste prijs gewonnen. Het op stap gaan met de katten was erg goed voor mij. Mijn zelfvertrouwen groeide en mijn angst om met horende mensen om te gaan verminderde. Ook in mijn creatieve werk werden mijn katten mijn grootste bron van inspiratie; ik heb veel kattenbeelden gemaakt. In diezelfde tijd begonnen mijn man en ik ons eigen grafische bedrijf: DTP, drukkerij en copyshop. Ik leerde mezelf dtp'en (desk top publishing) en foto's bewerken, vooral door veel te kijken, te proberen en te vragen. Ik heb nooit een opleiding in die richting gevolgd. Veertien jaar lang hadden we dit bedrijf. We konden ervan leven. De administratie en boekhouding besteedden we uit. Het was prettig om zelfstandig te zijn, maar het was ook hard werken. Ook hadden we tegenslagen zoals hoge telefoonrekeningen doordat alle telefoontjes doorschakeld moesten worden naar

een telefoniste. Gelukkig is dat tegenwoordig veel beter geregeld met internet en e-mail.

In de persoonlijke sfeer deden zich na verloop van tijd een aantal problemen voor die we niet de baas konden worden. Zeven jaar geleden ben ik gescheiden. Sinds anderhalf jaar woon ik in Amsterdam. Mijn creatieve werk heeft de laatste jaren veel voor me betekend. Het hielp en helpt nog steeds om mijn eigen leven weer opnieuw op een positieve manier vorm en richting te geven. Amsterdam is fijn omdat ik dicht bij alle grote musea zit. Daar kan ik inspiratie opdoen voor mijn eigen beelden. De katten heb ik niet meer, maar ze spelen nog steeds een hoofdrol in mijn werk. Recentelijk heb ik een nieuwe techniek geleerd: het zogenaamde raku-stoken. Door een bepaalde manier van bakken krijgen de beelden een heel speciaal craquelé oppervlak, er verschijnen haarscheurtjes in het glazuur. Hierdoor zijn alle beelden anders en uniek. Ik werk nu dagelijks in mijn atelier en sta regelmatig op kunstmarkten en tentoonstellingen. Daar verkoop ik mijn werk en mensen kunnen bestellingen

doen. Ik maak bijvoorbeeld vazen met handvormen erop. Mensen kunnen een tekening van hun hand sturen en ik zorg er dan voor dat de omtrek daarvan op een vaas of urn komt. Dat kan ook met katten- of hondenpootafdrukken. Sommige dierenliefhebbers laten hun huisdier na hun dood cremieren. Bij mij kunnen ze dan een unieke urn bestellen om de as in te bewaren.

Ook via mijn website, die ik zelf maakt heb, krijg ik regelmatig bestellingen binnen voor vazen. Ook maak ik af en toe folders. Mijn zus corrigeert de teksten daarvan altijd op het Nederlands. Wachtkamers van dierenartspraktijken zijn een goede plek voor mijn folders heb ik gemerkt. Via deze weg heb ik al meerdere bestellingen voor poezenbeelden gekregen. Ik ben als keramiste nog niet bij de Kamer van Koophandel ingeschreven. Ik zit in een opbouwende fase. Ik mag met mijn WAO een bepaald bedrag bijverdienen, voorlopig is dat goed zo. Misschien komt het er nog van in de toekomst. Ook heb ik, net als vroeger, nog steeds plannen om boetseer- en keramiekcursussen aan te bieden aan dove. Als de tijd rijp is, zal ik van me laten horen.'